

riers Antal ikke var saa stort som de Andres, var det temmelig ligegyldigt, hvorledes de Batterier, vi havde, vare bestaaende. Nei, i dette Punkt ønsker jeg ikke nogen Beroligelse, thi derom har jeg ikke spurgt. Derimod har jeg undret mig noget over den forunderlige Samstemning, der var mellem Regjeringen og dette Udvalg. Jeg har ikke i og for sig undret mig derover; jeg veed jo meget godt, hvorledes Stemningen er hos Flertallet, og af tidligere Udtalelser ser man jo, at det har delt Regjeringens Ansuelser i Henseende til vort hele Væbningssvæsen. — jeg taler ikke om de ekstraordinære Foranstaltninger; men det har forundret mig, naar der er en Kontrakt, som dog ikke er anderledes definitiv, end at dens Gyldighed — saaledes som det staar i Betænkningen — er afhængig af Krigsministerens Tiltrædelse af den inden den 1ste August, og der saa er nogle Medlemmer i Udvalget, som mene, at der er forlangt et for stort Antal Batterier som Reserve, at disse Medlemmer saa ikke gennem Betænkningen have meddelt os Andre, hvad der har bevæget dem til ikke at forlange af Regjeringen, at den, inden den godkjendte Afføden, definitivt forlangte en Væmpelse i den nævnte Henseende. Det kan jo være, at Regjeringen har gjort opmærksom paa, at der som der blev det mindste Afslag i Befillingens Spørrelse, faldt hele Kontrakten bort. Dette er muligt; men hvorfor maa vi Andre ikke faae det at vide, eller har man glemt at spørge derom? Jeg veed det ikke. Det forekommer mig, at saa megen Opmærksomhed kunde de ærede Medlemmer, som mene, at der gives for mange Penge ud til denne Sag, have vist os, at de havde sagt os, hvorfor de ikke have tilraadet Regjeringen at formindste Udgiften. Dette er det Gæste, jeg har klaget over, med Hensyn til Betænkningen. Naar jeg sagde „Udvalget“, har jeg ganske vist ikke udtrykt mig aldeles korrekt overfor den ærede Ordfører. Jeg skulde have sagt disse „nogle Medlemmer“; men naar jeg ikke gjorde denne fine Distinktion, saa var det, fordi jeg mente, at Thinget forstod nok, at min Anke var rettet imod de Medlemmer af Udvalget, der havde en Tvivl om, hvorvidt der ikke var forlangt for meget. Dette antog jeg, at man kunde forstaa. At det nu skulde være en saa forunderlig Begjæring, jeg har fremsat, om Dplysninger, saaledes som den ærede Ordfører stemplede dem at være, kan jeg ikke se; jeg har fandelig mange Gange hørt den ærede Ordfører paa ganske anden Maade forlange Dplysninger af Regjeringen. Men det er gaaet i denne Sag, — og dette er Mening med min saaltalte Stæde over den Enighed, der er til Stede — saaledes som det hedder i Ordsproget, at „den er let at lokke, som ester vil hoppe“. Den ærede Ordfører er jo, som bekendt, en Ven af en overordentlig Udfødsling af vort Hvervæsen og Befæstningsvæsen, og det var dertil, jeg sigtede, naar jeg tillod mig de Ytringer, som den ærede Ordfører

har taget saa unaadigt op. Jeg haaber nu, at den ærede Ordfører vil være aldeles overbevist om, at jeg aldeles ikke er kommen i daarligt Humør over hans Ytringer, hvis man overhovedet skal beleme Thinget med at omtale, i hvilket Humør jeg er. Om det hører med til Ordførerforetningerne at undersøge de enkelte Medlemmers Humør, skal jeg lade staa hen, men da Bemærkninger i denne Retning ere komne frem, anser jeg det dog for rigtig at berøre Spørgsmaalet, som dog vist har en overordentlig underordnet Betydning i Sammenligning med det Spørgsmaal, som blev fremdraget af det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Ternansen). Naar den ærede Ordfører meddelte Thinget, at jeg nærede overordentlig Frygt for at se disse Kanoner prøvede, saa maa jeg sige, at jeg i Usikkerheden slet ikke nærer nogen saadan Frygt; men jeg er ikke nysgjerrig efter Ting, som jeg ikke forstaa mig paa, og dette er Grunden, hvorfor jeg ikke forlanger at se disse Prøver. Det gjør mig ondt, at jeg har skullet spille Thingets Tid med disse Bemærkninger, men de ere fremskaldte af den ærede Ordfører, og deri finder jeg en Undskyldning for at have fremsat dem. Nei, Oppositionen her i Salen mod overdrevene Udgifter findes i kun meget ringe Stykke, og dette er Grunden til, at denne Sag saaledes har kunnet ile gennem Thinget og faae saa stor Uilslutning gennem Udvalget. Der er jo den Markværdighed ved dette Udvalg, at man ikke ser nogen egentlig Ytring af, at der har været en Opposition tilstede der, thi den ganske lille Bemærkning om disse „nogle Medlemmer“ siger ikke meget, saameget mindre, som vi jo desværre ikke have faaet at vide, hvem disse ere eller hoormange de ere, om det maaske har været Flertallet osv. (Ordføreren: Nei, ikke Flertallet). Ja, nu hør vi, at det ikke er Flertallet. Det kan man jo imidlertid ikke vide, thi „nogle Medlemmer“ kan jo betyde 7 eller 8, det kan betyde 11 o. s. v. Naar man derimod havde sat Navnene til, havde man jo strax havt en Veiledning, og saa havde jeg ikke begaaet den uhyre Feil at forvekle disse „nogle Medlemmer“ med Flertallet. Altsaa, den Stæde, jeg havde, var — det maa jeg oprigtig tilstaa — ikke saa stor, som den ærede Ordfører antog. Denne Sag har nemlig givet mig et lille Fingerpeg paa, hvorledes Regjeringen med denne Repræsentation med stor Sæthed kan skaffe sig overordentlig store Udgifter til Hæren og Befæstningsvæsenet, selv om Udvalget ikke meddeler Thinget alle de Dplysninger, som ere nødvendige for, at dets Medlemmer kunne være inde i Sagen. Naar den ærede Ordfører, som det forekom mig, udtalte en vis Dabel, fordi man ikke kunde forstaa Sagen, saa vil jeg meget gjerne indrømme, at jeg ikke paa nogen Maade med Hensyn til Fatteevne tør sammenligne mig med den ærede Ordfører, men paa den anden Side forekommer det mig dog, at Betænkningen er saa